

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **M. M.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k.,

w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 3 lipca 2024 r.

na skutek wniosku skazanego

o wznowienie postępowania zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego
w Krakowie

z dnia 28 kwietnia 2023 r., sygn. akt II AKa 76/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 19 grudnia 2022 r., sygn. akt VI K 245/21,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił

odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania.

UZASADNIENIE

M. M. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 19 grudnia 2022 r., sygn. akt VI K 245/21, na karę 10 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 148 § 1 k.k.

Sąd Apelacyjny w Krakowie, po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2023 r., sygn. akt II AKa 76/23, utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji.

W dniu 13 maja 2024 r. do Sądu Okręgowego w Krakowie wpłynął wniosek skazanego o przyznanie mu obrońcy z urzędu celem sporządzenia i złożenia w jego imieniu wniosku o wznowienie postępowania karnego, zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 kwietnia 2023 r., sygn. akt II AKa 76/23, zaś w dniu 17 maja 2024 r. wpłynął osobisty wniosek skazanego o wznowienie tego postępowania. Oba pisma zostały przekazane według właściwości do Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stosownie do treści art. 545 § 3 k.p.k. osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że świadczy ona o jego oczywistej bezzasadności, sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od profesjonalnego pełnomocnika. Taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie.

W żadnym z wniesionych pism skazany nie wykazał wystąpienia w postępowaniu zakończonym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 kwietnia 2023 r., sygn. akt II AKa 76/23, przesłanek stanowiących podstawę wznowienia postępowania. Tymczasem wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a zatem obowiązują ściśle określone, wymienione w art. 540 k.p.k. oraz art. 540a i art. 540b k.p.k. przesłanki jego zastosowania. Jeżeli więc w danej sprawie nie zachodzi żadna z precyzyjnie wskazanych przepisami okoliczności, nie ma podstaw do skorzystania z tej instytucji, nawet gdy skazany ma subiektywne poczucie, że został potraktowany przez sąd niesprawiedliwie.

Skazany uważa, że został uznany za winnego popełnienia zarzucanego czynu jeszcze przed wydaniem wyroku, o czym świadczą liczne, jego zdaniem, nieprawidłowości w postępowaniu, poczynwszy od etapu przygotowawczego. Sygnalizowane przez niego uchybienia, gdyby nawet przyjąć, że istotnie miały miejsce i stanowiły naruszenie przepisów, podlegały kontroli sądu w toku postępowania rozpoznawczego. Natomiast nie mieszczą się w ustawowych

podstawach wznowienia postępowania, toteż nie mogą być skutecznie podnoszone w postępowaniu wznowieniowym. Przesłanką wznowienia postępowania nie jest także przekonanie o błędnej kwalifikacji prawnej przypisanego skazanemu czynu. Na uwzględnienie nie zasługują ponadto wnioski dowodowe M. M., ponieważ skazany w żaden sposób nie uprawdopodobnił, by ich przeprowadzenie dostarczyło dowodów na błędność wyroku skazującego. Ponadto część z tych dowodów była już przeprowadzona w postępowaniu, np. opinia biegłego z zakresu pożarnictwa.

Dowolna interpretacja przepisów prawa karnego materialnego i procesowego doprowadziły skazanego do błędnego przekonania, że zachodzą przesłanki wznowienia postępowania w tej sprawie. Ponieważ jednak argumentacja złożonego przez niego wniosku okazała się nietrafna, należało, kierując się treścią art. 545 § 3 k.p.k., odmówić przyjęcia go do rozpoznania, jednocześnie odmawiając skazanemu przyznania obrońcy w celu sporządzenia i wniesienia w jego imieniu wniosku o wznowienie postępowania.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[SOP]

[ał]